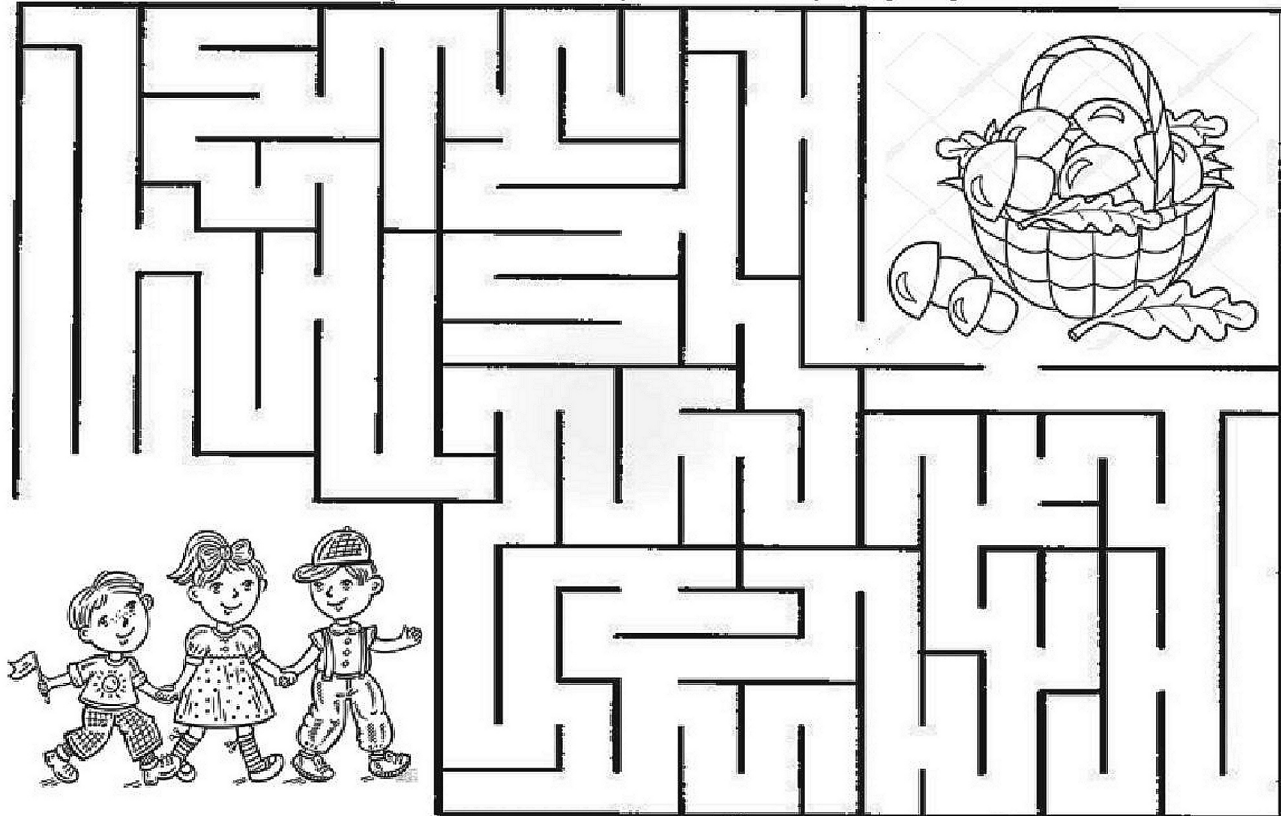

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

HOUBARI. Děti nasbíraly košík hub, který v lese ztratily. Najdeš jim ho?

PRO STARŠÍ

RÉBUS. Doplň písmeno, které v abecedě následuje hned za daným písmenem.

Ř	K	Ž	U	M	Ň	Ř	Š	U	S	Ď	H	Ř	U	Ž	Š	X	H
S									▼								

U	Y	O	Ň	L	CH	M	J	Ž	M	Ž	U	S	Ď	H	M	X
												▼				

U	Ď	Q	M	Ď	Y	Ď	L	R	Ď	K	Ď
	▼							▼			

obrázky: <https://images.google.com/>

Klára Špunt Zelinková

2

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Kde domov můj?

Úvodní slovo

„Kde domov můj?“

tuto větu zpíváme v naší státní hymně již celé století. Snad ji prý sám Josef Kajetán Tyl původně nemyslel ani jako otázku, ale prostě jako oznamovací větu uvozující následující popis krás naší vlasti. Proč jí ale nedodat otazníkem trochu prorocké hloubky? Ostatně asi všichni cítíme, že kdyby oslavy sta let od obnovení samostatného českého státu byly pouhým patetickým vzpomínáním na zašlou krásu, bylo by to asi trochu málo.

Po sto letech je opravdu na místě znovu se zamyslet: Kdepak že to

vlastně náš domov je? V jakém stavu se nachází? A jak to s ním vlastně bude dál? Nebo lépe: Co pro tento náš společný domov dál chceme a můžeme udělat my sami?

Na duchovní rovině se ale tou samou otázkou můžeme ptát ještě hlouběji: Kde se pro mě osobně nachází můj pravý Domov, Domov s velkým „D“? Na zemi, nebo na nebi? – Odpověď není snadná. A přitom právě odpověď na tuto otázku určuje celé naše další životní směřování i budoucnost naší země.

A tak bych nám všem ke stému výročí obnovení našeho samostatného státu přál, abychom nejen všichni s chutí zpívali: „Kde domov můj?“, ale abychom o této otázce také

skutečně vážně a upřímně přemýšleli. A nejvíc bych nám všem přál, abychom nakonec všichni s radostí dokázali spolu se sv. Pavlem z celého srdce vyznat: „My máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme Spasitele Pána Ježíše Krista.“ (Flp 3,20)

o. Jakub Tůma

Informace

• **Ve čtvrtek 1. listopadu** při bohoslužbách v 7 a v 17.30 hodin společně oslavíme slavnost Všech svatých.

• **Na pátek 2. listopadu** připadá Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, lidově označovaná „Dušičky“. Tento den je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do plného společenství s Bohem a jsou ve fázi „očisťování“. Církev, s odvoláním na některé biblické texty, nazývá toto konečné očisťování „očistcem“. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše. V období od 2. do 8. listopadu mohou každoročně věřící pro duše v očistci získat za splnění stanovených podmínek tzv. plnomocné odpustky – tedy prominutí časných trestů za

odpuštěné hříchy a uzdravení jejich následků.

Apoštolská penitenciárie (jeden ze tří tribunálů římské kurie, do jehož agendy patří odpustky) udělila českým a moravským diecézím výjimku na žádost místních biskupů a věřící v České republice mohou tedy od roku 2012 pro duše v očistci odpustky získat už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé v případě, že v obvyklé době od 2. do 8. listopadu nemohou z vážných důvodů navštívit hřbitovy. Udělená výjimka platí v následujících sedmi letech (tj. do roku 2018).

K obvyklým podmínkám získání plnomocných odpustků v dušičkovém týdnu (svatá zpověď, přijetí eucharistie, modlitba na úmysl Svatého otce a návštěva hřbitova) přibývá pro toto prodloužené období (od 25. října do 2. listopadu) podmínka nová: vážný důvod, pro který věřící nemůže získat odpustky v obvyklé době. (<http://www.apha.cz>, redakčně upraveno)

• **Večerní liturgii Vzpomínky na všechny věrné zemřelé** doprovodí zpěvem náš chrámový sbor Jolly Singers. Mše sv. začíná jako obvykle v 17.30.

• **Kurzy Alfa.** Zveme všechny, kdo by se rádi připojili k organizaci kurzů Alfa, aby přišli ve čtvrtek 15. listopadu v 18.15 po večerní mši do zákristie.

jsme koupili krávu, další rodinu, která chová drůbež, mladého muže Iliju, který potřeboval nákup speciálního čistícího nástroje, který mu umožní si na sebe a svou rodinu vydělat a v plánu máme sestavit a vybavit skupinku řemeslníků, kteří by se živili opravami interiérů.

Naše aktivity jsou do značné míry limitované finančními možnostmi, které se odvíjejí od štědrosti našich dárců. Finanční sbírka, která probíhala na jaře v rámci farnosti sv. Tomáše a dosáhla výše 80 000 Kč, znamenala pro naše klienty – bližní velmi významnou pomoc. Za tyto peníze se nám podařilo vybavit děti, jdoucí do školy, školními potřebami, nakoupit 300 kusů slepic do 12 chudých rodin, realizovat několik menších rekonstrukcí interiérů a nakoupit dřevo pro nejchudší, kterým tato skutečnost umožní lépe přežít zimu, vzhledem k tomu, že plynové potrubí bylo rozbombardováno v průběhu konfliktu.

Financování naší nevelké organizace probíhá formou darů přátel a známých z našeho okolí. Disponujeme transparentním účtem a od roku 2018 jsme i schopni vydávat potvrzení o daru pro odpočet z daní. Naše aktivity vnímáme jako velké privilegium, které nám umožňuje fungovat jako zprostředkovatelé pomoci od lidí, kteří nejsou lhostejní k utrpení těch, kteří byli stíženi zlem

jménem válka. Zároveň tuto službu vnímáme jako svou křesťanskou povinnost pomoci bližním a jsme rádi, že máme možnosti tyto aktivity vykonávat zcela nezištně.

Rádi bychom vyjádřili obrovský dík jménem našich bližních na frontě všem, kdo podpořili náš společný projekt. Zároveň Vás jejich jménem prosím i o další vytrvalou pomoc, poněvadž je stále velmi potřebná. Mnoho farníků sv. Tomáše již stabilně, vydatně a dlouhodobě pomáhá, zač děkujeme nejen jim, ale i duchovnímu vedení farnosti, které ukrajinské potřebné podporuje už od samotného začátku našich aktivit. Činí nás velmi šťastnými, že právě farnost sv. Tomáše se podílí na šíření dobré zprávy i na zapomenutém a válkou těžce zkoušeném ukrajinském Donbase.

Zároveň Vás při této příležitosti chceme pozvat na tradiční poukrajinské setkání a povídání ve čtvrtek 8. 11. 2018 v zákristii kostela od 18.30 hodin. Rádi zodpovíme Vaše dotazy a podělíme se s Vámi o naše zkušenosti a zážitky z humanitární činnosti.

S díky a úctou jménem Humanitární služby PAX,

Tadeáš Pala

Kontakt: <https://www.facebook.com/HUMANITARNISLUZBAPAX/>
<http://www.humanitarnisluzbapax.cz/>
info@humanitarnisluzbapax.cz

působí se nachází v oblasti okolo tří městeček v okolí okupovaného Doněcka – Krasnogorovka, Marinka, Avdějevka. Bezpečnostní situace je stále neutěšená vzhledem k tomu, že pravidelně, téměř každou noc, probíhají přestřelky a civilní obyvatelstvo je odsouzeno k přežívání v bezprostřední blízkosti dopadajících projektilů. Situace má sice určitý vývoj od eskalace v letech 2014 a 2015, nicméně zdaleka se nedá nazývat stabilní, neřkuli bezpečnou.

Obyvatelé regionů zasažených konfliktem stále trpí mnohými těžkostmi, nezaměstnaností, nedostačujícími sociálními a zdravotními službami, deziluzí ze života bez perspektivy, prostředků a v nebezpečí. Kromě fyzických a materiálních hrozeb je všudypřítomný pocit frustrace a beznaděje, který jen umocňuje rozvoj sociopatologických jevů jako je násilí, alkoholismus, drogové závislosti, rozpad rodin, rozličná onemocnění a podobně. Jedná se o zamrzlý konflikt, který se ale někdy projevuje dosti horce.

Na proměnlivou situaci se i my snažíme, v rámci naší humanitární služby, reagovat na akutní potřeby obyvatel. Princip naší pomoci je snaha o dobré zacílení našich finančních zdrojů a sil, které vychází s hloubkového poznání terénu, lidských osudů a složitých okolností. Jinými slovy, snažíme

se naše limitované zdroje zaměřit tam, kde je to nejvíce potřeba, tam, kde se například pomoc velkých organizací nedostane, nebo kde je situace do takové míry komplikovaná, že je třeba velmi individuálního přístupu. S orientací v realitách nám velmi pomohli přátelé z místních křesťanských organizací, na jejichž bedrech se ocitla velká tíha humanitární pomoci poté, co se státní struktury podlomily, či docela zhroutily.

Naše pomoc sestává z materiální i duchovní podpory sociálně slabých, nemocných, rodin, svobodných matek, dětí, seniorů a obecně lidí v nouzi. Reálně se jedná o nákupy zejména léků a zdravotních potřeb, dále potravin, hygieny, školních potřeb, dřeva a uhlí na topení, drobné rekonstrukce umožňující důstojné bydlení. Zároveň se snažíme pomáhat v rozvoji místních společenských aktivit a podporujeme několik kroužků pro děti. Další kategorií akceptorů naší pomoci je několik nadaných studentů z chudých rodin, kterým pomáháme s náklady na studium formou konkrétních stipendií.

Dospělé se snažíme podporovat cestou mikroinvestic, kdy hledáme talentované lidi v nouzi, kterým pomáháme rozjet živobytí. Konkrétně v současné době podporujeme například rodinu Dalmánových, již

Dozvíte se bližší informace o chystaných večerech, které budou probíhat od ledna do dubna v naší farnosti.

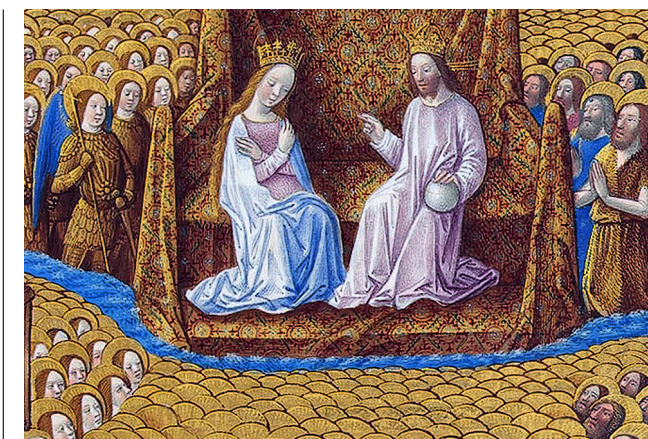
Pokud víte, že nebudete mít možnost přímo kurzy Alfa zajišťovat, ale jste ochotní se za lidi v kurzu Alfa modlit, můžete přijít také, případně nechejte svůj e-mail v zákristii na seznamu modlitebníků a budeme Vám posílat krátké zprávy z probíhajících kurzů. Můžete také napsat na kontaktní e-mail našich kurzů: alfautomaska@gmail.com.

• **V neděli 18. listopadu 2018 od 17 hodin** bude v našem kostele přednáška Marka Orko Váchy „Radost z Boha“.

Přednáška je spojená s autogramiádou jeho nové knihy „Radost z Boha – Příručka pro biřmovance, jak přežít v drsném světě“.

• **1. neděle adventní bude letos 2. prosince.** V sobotu před ní (tj. 1. prosince) nás čeká na farnosti tradiční zdobení adventních věnců a v kostele se mohou děti těšit na adventní vyprávění, společnou modlitbu a zahájení Adventu průvodem se svíčkami. Všichni jste srdečně zváni. Bližší informace budou včas zveřejněny v ohláškách a na nástěnkách.

• **Na sobotu 8. prosince** připadá slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu. Je to doporučený svátek.

Stručně o Mši svaté

Pokračování

2. Jak dobře začít?

Nejen v hudbě platí zásada: Jak se naladí, tak se také hraje. A nejinak je tomu i u mše sv. I zde náš duchovní užitek ze mše sv. do značné míry ovlivňuje už to, jak do ní vstoupíme. Ideálem je už doma si dopředu přečíst a prorozjímat příslušná čtení, přijít dostatečně dlouho před vlastním začátkem mše sv., ztišit se a uvědomit si, kdo je pro nás vlastně ten, se kterým se máme za malou chvíli setkat v tajemství Eucharistie ... Fyzickým symbolem naší vnitřní přípravy na setkání s Pánem je pak i úplný půst hodinu před každým svatým přijímáním. Hlavní je ale obnovení nasměrování našeho srdce na Krista a nové odhodlání jej následovat, k čemuž patří i jasné zřeknutí se všech hříchů (vždy během úkonu kajícího, v případě těžkých hříchů

ve sv. zповědi). Přijít včas, je-li to jen trochu možné, a když to nevyjde, pak se chovat tiše a nenápadně není jenom projev naší nadpřirozené křesťanské lásky, ale také naší zcela přirozené lidské slušnosti. A nakonec je dobré si vždy na začátku znovu připomenout: Nejdu si splnit povinnou účast, ale přicházím slavit vítězství Lásky spolu s tím, který vstal z mrtvých.

o. Jakub

Nědělní čtení najdete v Katolickém týdeníku a také například na www.vira.cz.

Slovo nemocným

Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.

J 8,12

Když přibývají člověku roky, tak se často loučí s lidmi, kteří skončili svůj pozemský život. Takové loučení na každého člověka hluboce působí. Toto působení je tím intenzivnější, čím bližší byl člověk, který odešel. Někdy to může být někdo pokrevně blízký, anebo přítel, se kterým jsme prožili mnoho událostí. Každý si v této chvíli uvědomí, že i jeho pozemský život jednou skončí, ale nikdo nezná termín jeho odchodu ani jeho okolnosti. Jisté je jen to, že jednoho dne nastane. Je to přirozený průběh lidského života.

Když si všímáme dění kolem nás, uvědomujeme si, že většina lidí dnes umírá v nemocnici, anebo v podobných zařízeních. Dříve lidé umírali většinou doma, ve svém prostředí a mezi svými nejbližšími, takže smrt byla samozřejmou skutečností lidského života. Lidé s ní počítali a byli na ni připraveni. Neměli ze smrti strach. Dnešní lidé k ní mají jiný vztah. Je to dáno vztahem člověka k Bohu a věčnému životu. Mnoho lidí se dívá na smrt jako na definitivní konec lidského bytí. Konec, po kterém už nic nenásleduje.

Věřící lidé se na smrt dívají jako na jednu etapu lidského života. Na etapu, po které následuje věčný život, který odpovídá tomu, jak člověk prožil život na zemi, a jak splnil poslání, které měl splnit. Věřící člověk počítá s tím, že jeho život bude na konci zhodnocen a bude rozhodnuto o tom, jaký bude jeho osud. Pro něj tedy tělesnou smrtí jeho existence nekončí, ale pokračuje. Spoléhá při tom na Ježíše Krista, Božího Syna, který se stal člověkem, aby lidi vykoupil z hříchů a dal jim věčný život. On jediný zná smrt a její těžkosti, a také zmrtvýchvstání. Kdo v něj věří a snaží se prožívat život podle Boží vůle, může spoléhat na jeho milosrdenství a být naplněný jistotou ve všech životních situacích.

Věřící člověk nemusí hledat útěchu v různých filozofických, anebo náboženských směrech,

naštěstí ušli doma aspoň nějaký kus a každý večer se společně modlíme nebo téměř před každým společným jídlem. Ale byly časy, kdy jsem se trápila, že na to vůbec nemám čas. Několik týdnů po narození našeho syna jsem se svěřila mému zповědníkovi, že mě trápí, že mám od narození syna strašně málo času na modlitbu. Odpověděl mi tenkrát: „Ale Ty jsi matka. A už tím se modlíš každý a celý den.“ Tahle odpověď pro mě byla jako balzám na duši a naplno jsem si uvědomila svou vděčnost Bohu, že mi umožnil být matkou a paradoxně mě to posílilo opět v tom aktivně a vědomě vyhledávat chvíle pro modlitbu. Přednášející nám také vyprávěli své osobní příběhy a svědectví, jak Boha v manželství a rodině nalézají a jak tím jejich duchovní život roste.

Když mluvili o důležitosti odpuštění v rodině, myslela jsem i na to, jak to děláme doma my, když se například pohádáme. Dali jsme si závazek s Kájou, že se vždy usmíříme předtím, než půjdeme spát. Musím přiznat, že on je v tom lepší než já, protože kdo dokáže více trucovat, jsem já. Ale jsem mu upřímně velmi vděčná, že mě nenechá jít spát, dokud si to prostě nevyřešíme. Neumím si představit, že bych přišla o tu chvíli něhy při usínání a nemohla se k němu s láskou přivinout. A tak si i díky těmto zkušenostem představuji,

jakou trpělivost musí s námi mít Pán Ježíš, protože on často u nás klepe na dveře s názvem Odpuštění, ale my tvrdohlavě trucujeme a okrádáme se tak o ten krásný pocit, schoulit se mu do náruče.

Na závěr dodám, že mi v srdci utkvěla ještě jedna myšlenka od sv. Terezie z Lisieux: „Dělej malé věci s velkou láskou.“

Lucy Nečesalová

Humanitární služby PAX

Drazí spolufarníci,

Rád bych Vás pozdravil jménem spolku několika přátel, kteří se shodou okolností a Božího vedení zatoulali na válkou rozvrácený Donbas jako humanitární dobrovolníci. Poslední čtyři roky travíme tím, že systematicky vyjíždíme na Ukrajinu do oblastí zasažených ozbrojeným konfliktem. Zprvu jsme fungovali v režimu „freelance“ (*nezávislý pracující na volné noze — pozn. redakce*), nicméně v současné době fungujeme v rámci nevelké, ale oficiální dobrovolnické neziskové organizace „Humanitární služba PAX, z.s.“

Zpravidla vyrazíme na několikaměsíční turnusy tak, abychom měli příležitost se v situaci stále dobře orientovat a být efektivní. Naše

o zasvěceném životě v nějakém řádu. Taková koncentrace lidí s podobnou zkušeností mi přišla velmi zajímavá a pro mě osobně to jen v praxi dosvědčuje, že člověk míní a Duch Svatý mění.

Celý víkend se nesl v kombinaci živosti a akčnosti dětí a duchovního zklidnění dospělých. Krásně se to doplňovalo, i díky výborné organizaci celého programu. Mohli jsme spolu prožít společné chvály a společné mše, a stejně tak měli dospělí i děti oddělené programy. Dětem byla nabídnuta opravdu výborná zábava a rozhodně se nenudily.

My dospělí jsme měli příležitost zamyslet se hlouběji nad svým manželským a rodinným životem. V tom každodenním shonu a běhu běžného života snad už skoro nikdo nemá čas zastavit se, nadechnout a zapřemýšlet. A přesně tohle nám bylo nabídnuto. V sobotu dopoledne nám přednášeli manželé Cenkovi, v neděli manželé Hojkovi. Hovořilo se například o hodnotách rodinného života a jejich pořadí. Na první místo bychom měli radit Boha, na druhé partnera, na třetí děti, na čtvrté práci atd. Často je to tak, že muži mají na prvním místě práci a ženy děti.

Ještě v době, kdy jsme spolu s mým mužem chodili, jsme se i o těchto hodnotách bavili, a už tenkrát jsme si řekli, že si na to musíme dát pozor, abychom neupřednostňovali něco

jiného, ale abychom se stále věnovali našemu duchovnímu růstu a jeden druhému. Předsevzali jsme si, že chceme spolu zestárnout v lásce a v úctě, a jako babička a dědeček se jednou na procházce držet za ruce. A abychom toho mohli společně dosáhnout, musíme si projevovat náklonnost a projevy lásky v maličkostech každý den. Protože právě z těchto maličkostí se nakonec skládá ta velikost. Aspoň tak to vnímám já. To, když kolem mě Kája jen tak projde a pohladí po vlasech a řekne, mám Tě rád, nebo když mi jen tak koupí kytičku, to jsou pro mě osobně strašně důležité okamžiky. Cítím, že se o mě stará a že mě chce za tu ruku držet i ve stáří. A já se mu to snažím vracet. Také pohlazením, doteky, úsměvem a třeba i dobrou a teplou večeří, kterou opravdu s láskou pro mou rodinu připravuji.

Trošku jsem se trápila myšlenkou, co to přesně znamená a jak to správně dělat, stavět na první místo Boha. I díky víkendu rodin jsem zjistila, že se nemusím ničeho obávat. Protože právě ty projevy náklonnosti mé celé rodině vycházejí z podstaty, že mým vzorem pro mé chování v běžném životě je náš Pán, který nás učí milovat a otevírat své srdce. Cožpak ho právě tímto nestavím na první místo?

Jedno z témat, které jsme také probírali, byl čas věnovaný pro společnou rodinnou modlitbu. Tady jsme

které mu slibují řešení všeho, co ho v životě potká. Budme proto vděční za dar víry a snažme se ji prohlubovat a zdokonalovat, aby stále víc ovlivňovala náš každodenní život a připravovala nás na život věčný.

o. J. Šik

Poznámka redakce: V Tomáškově budou postupně vycházet příspěvky o. Šika z období let 2013 – 2017, které dosud nebyly otištěny.

Z pastorační rady naší farnosti

Ve čtvrtek 18. října 2018 se na faře již potřetí sešla pastorační rada naší farnosti ustanovená po volbách, které proběhly zhruba před rokem. Podařilo se nám připravit a schválit kalendář farních akcí pro nadcházející měsíce a stanovit osoby odpovědné za jednotlivé aktivity. V minulosti někdy docházelo ke kolizi termínů různých akcí a často se organizátoři sháněli „za pochodu“. To už by se letos snad díky našemu farnímu kalendáři stávat nemuselo. Termíny akcí budeme postupně zveřejňovat v informačním bloku na začátku tohoto zpravodaje.

Kromě toho jsme pokračovali v diskusi o změně podoby webových stránek naší farnosti. Koordinace dalších jednání ohledně této záležitosti se ochotně ujal Matěj

Papoušek. Snad se tedy konečně hneme z místa.

Následně jsme krátce hovořili o finanční situaci naší farnosti i naší diecéze. V té souvislosti bychom chtěli ještě jednou poděkovat všem, kdo přispívají za naši farnost do diecézního Fondu PULS. Stále se ovšem také těšíme na nové donátory. (97 donátorů je úctyhodné číslo, ale přepočteme-li to na procenta vzhledem ke zhruba tisícovce účastníků nedělních bohoslužeb v našem kostele, pořád máme kam růst.)

Z dalších diskutovaných témat stojí za zmínku především rozhodnutí mezi všemi plánovanými stavebními úpravami dát přednost rekonstrukci prostoru nad zákristií, kde by mohl vzniknout větší sál pro nejrůznější farní akce od farní kavárny po koncerty a přednášky. První restaurátorské práce v podobě sond a ošetření materiálu části dřevěné podlahy byly již provedeny. Ted' s napětím čekáme na výsledky naší žádosti o dotace.

Celé jednání rady bylo náročné, ale troufnu si tvrdit, že určité věci se posunout podařilo. Všem radním patří velký dík, že přes svoji pracovní i osobní vytíženost věnují svůj vzácný čas starostem o naše farní společenství. Za sebe mohu říct, že si toho moc vážím.

Závěrem bych vás všechny, staré i zbrusu nové farníky od sv. Tomáše,

chtěl moc poprosit: Modleme se víc za naši farnost a ptejme se, co od našeho farního společenství Pán dále očekává, a pak o tom, co jsme poznali v modlitbě, mluvm s ostatními a zejména s členy naší rady. Chceme-li,

aby naše farnost byla místem setkání s Bohem i pro další generace, pak se nemůžeme zastavit u toho, co je, ale musíme následovat Beránka – Krista, kamkoli jde ...

o. Jakub Tůma

Ministrantský tábor Lučice

Letošní tábor byl opět u vesnice Lučice, na našem tradičním tábořišti. Tábora se účastnilo spousta nových mladých tváří. Já, z pozice „veterána“, jsem vedl skupinku, která nakonec vyhrála celotáborovou hru. Téma tábora bylo Vikingové, jež bavilo i mě. Jezdím na tábory už nějaký ten pátek a myslím si, že nás společný čas obohacuje a poznáváme nové kamarády. ☺

Pavel

V dobré náladě, napapaní a po zmrzlině jsme se odrazili od břehu zdolat další vodní kilometry.

Odpoledne, po pivní a limonádové zastávce, nás nečekaně zastihla krutá, letní bouřka. Do cíle nám chyběla jedna zatáčka, asi 300 metrů od kempu v Ratajích, kde jsme měli strávit druhou noc. Lodě se díky velkému větru kolébaly, děti se bály, plakaly, dospělí pádlovali do úkrytu jak to šlo. Jedna loď se velkým vichrem dokonce převrátila. Po intenzivním půlhodinovém větru a dešti se počasí umoudřilo, ale teplota najednou klesla z tropických 30 stupňů asi o 13 stupňů, takže všichni promočení vodáci se klepali zimou. Převlékli jsme se do suchého, postavili stany, vytáhly se vařiče a po večeři se zapálil společný oheň. Smejky hrábl do strun a začal společný večer. Všechny děti – malé i velké, se sešly na hřišti a společně do tmy dováděly.

Pozdě večer se sešla rada starších, která rozhodla, že se celá vodní mise

ukončí o den dřív, protože počasí hlásilo jen 15 stupňů a déšť. I když jsme se rozjeli domů dřív, bylo to krásné dobrodružství, které stmelilo a seznámilo děti, mládež i dospělé mezi sebou. Nejstatečnější a nejmladší vodníci byli: Tynuška, Stázinka, Julinka, Klárka, Emička, Zuzanka, Anežka, Ondra a Vojtík. Tuto vodní misi bychom rádi zopakovali i příští rok. ☺

Jája, Barča, Adry a Dan

Víkend rodin s Komunitou Emmanuel

Fryšták, 21. – 23. září 2018

Přibližně před půl rokem jsem zcela náhodou narazila na internetových stránkách komunity Emmanuel na nabídku rodinného víkendu s dětmi. Duchovních chvil pro celou rodinu je v každodenním životě vždy spíše méně než více, i proto jsem se rozhodla naši rodinu přihlásit s myšlenkou, že se duchovně obohatíme. A nemýlila jsem se.

Celkem se nás sešlo 17 rodin z různých míst České republiky. V pátek večer po večeři jsme měli seznamovací večer, kde každý o sobě něco řekl. To, co si ze svědectví především pamatuji, že několik účastníků uvedlo, že vážně uvažovalo

Farní vycházka

V neděli 7. října se konala, dalo by se říct, tradiční farní vycházka. Sešli jsme se ve tři hodiny místního času na zastávce linek 57 a N93 Útěchov rozcestí a vydali se směrem k Ořešínu, kde jsme Drozdí ulicí sestoupili do údolí Rakoveckého potoka. Trasa činila zhruba 5,3 kilometru a pozorní pozorovatelé jistě ocenili příznivý sklon – během cesty jsme ztratili přibližně 211 výškových metrů. Společnou část jsme zakončili v Mokré Hoře, chvíli před půl šestou, průměrné tempo bylo tedy 2,12 km/hod. Odtud se nejzdatnější účastníci vydali pěšky na nádraží v Králově Poli (znamená to vysokohorskou prémii čítající 4,4 km), méně zdatní vzali zavděk brněnskou MHD. Během cesty se našel prostor ke společné modlitbě, povídání a děti jistě ocenily zastávku na hřišti.

sestry Míčkovy

Naše plavba na Sázavě

Naše plavba začala v 17 hodin odpoledne, dvacátého dne červnového v Kácově na Sázavě, kde jsme se sjeli v kempu U Kouzelníka a nechali si dovézt 11 kánoí, 24 záchranných vest, pádel a barelů.

Na toto vodní dobrodružství se přihlásily rodiny, které chtěly vyzkoušet sjíždění řeky. Dvojice si připravily lodě a pádla a mohli jsme vyrazit! Po prvních metrech se ukázali vodou nedotčení nadšenci, avšak po krátkém, protrápeném odpoledni na vodě se všichni do pádlování dostali.

První den jsme jeli necelé tři hodiny, projeli jsme jeden jez, který jsme si všichni vychutnali. Ti, co jez zvládli, čekali netrpělivě na sjezd ostatních a nadšeně se povzbuzovalo a aplaudovalo. Nikdo se necvaknul. První noc, po ujetých necelých 7 km, jsme strávili v kempu YMCA, kde

jsme postavili stany a po únavném dni šli spát.

Teda přesněji řečeno – spát šli dospělí a malé děti. Mládež hrála do pozdních popůlnočních hodin na místním hřišti fotbal.

Ráno jsme naskočili do lodí a vyrazili jsme na další úsek plavby. Na to, že bylo letos velké sucho, Sázava byla celkem sjízdná. Dopoledne bylo krásně a my jsme se koupali, dováděli, překonávali další jezy a popojížděli dál. Na oběd jsme se zastavili v Českém Šternberku, přímo pod hradem.

